

Prin rugăciune și credință spre cinstea altarelor; să ne rugăm pentru beatificarea episcopilor greco-catolici, morți în faimă de martiri sub regimul comunist

LUNA SFÂNTULUI IOSIF

CALEA DESĂVÂRȘIRII

Revistă de spiritualitate și de cultură creștină a Societății
„EPISCOP DR. IOAN SUCIU”
Anul XXII Nr. 3 (260) martie 2016

Despre Europa creștină

Vorbindu-ne nouă, contemporanilor, Papa Francisc ne îndeamnă să pătrundem în noi înșine pentru a-L întâlni pe Dumnezeu și a-i cunoaște chipul. Cel care reușește va simți cum se clatină convingerea că omul deține tot adevărul, idee atât de răspândită astăzi. În fața creației dăruită de Dumnezeu și primită de om, demonstrăm un mare eșec. În fața omului, același eșec, pentru că în ambele cazuri se uită că pentru darul primit avem datorii.

Astăzi se vorbește intens despre „drepturile omului”, aproape că au devenit o religie. În 1948, când s-a votat „Declarația pentru Drepturile Omului”, drepturile menționate erau văzute ca singurele mijloace „de a smulge omenirea din haosul violenței”. De atunci interpretarea textului „Declarației” cunoaște un complex de nuanțe, de înțelesuri, dar, oricât s-a căutat aplicarea lor, violența n-a dispărut, dimpotrivă, astăzi, a ajuns la multiple forme de cruzime. În 1979, în discursul său de la ONU, Papa Ioan Paul al II-lea afirma că „fundamental drepturilor omului este demnitatea persoanei umane”, demnitate care este întemeiată „pe doctrina asemănării fapturii omenești cu Dumnezeu” - adevăr cu totul nesocotit acum.

De la Revoluția franceză (1789) s-a încetat să se amintească de Dumnezeu, comunismul a dus mai departe negarea, iar ceea ce a urmat se cunoaște: secolul trecut a excelat în ură, violență și crime mai ales împotriva creștinismului. Așa a fost secolul care a încheiat cel de al doilea mileniu creștin. Cu această povară s-a intrat în cel de al treilea mileniu. Uniunea Europeană a refuzat să recunoască iudeo-creștinismul ca fundament al Europei, deși acesta este adevărul. Robert Schuman (1886-1963), om de stat francez, părinte fondator al UE împreună cu Konrad Adenauer (1876-1967), fost primar general al Kolnului, Cancelar federal al Germaniei (1949-1967), au fost catolici practicanți. Schuman își începea munca zilnică cu Sf. Liturghie, considerând activitatea sa o dăruire oamenilor, ca o jertfă pe un altar în numele binelui. Papa Francisc îl va ridica în rândul sfinților.

Adenauer a fost înlăturat de naziști din funcția de primar, atunci s-a retras la Mănăstirea „Maria Laach”, o nemaipomenit de frumoasă și sfântă abație.

În zilele noastre, în anumite părți ale Europei, însemnele creștine se doresc înlăturate în numele „drepturilor” care se vor o nouă religie. Se uită că Domnul nostru Isus Cristos nu ne-a învățat să urâm, ne-a învățat să iubim și să iertăm și pe dușmani. Se uită cât de umană este credința creștină și Biserica Catolică este ținta atacurilor pentru fermitatea cu care se opune restrângerii libertăților religioase, pentru că nu pactizează cu „modernitatea”, pentru morala susținută și pentru prestigiul internațional. Se mai uită că și lumea modernă de azi îi datorează totul creștinismului care a creat primele spitale pentru cei bolnavi, dar și templele lui Rafael și Michelangelo. Și o ordine morală statornicită de-a lungul veacurilor.

Apărarea creștinilor și a creștinismului impune în primul rând o cunoaștere reală a creștinismului și o viață inspirată din Evanghelia lui Cristos, pentru că secularizarea și stilul de viață fără valori creștine a slăbit creștinismul. E nevoie de o claritate a gândirii, de curaj și de rugăciune.

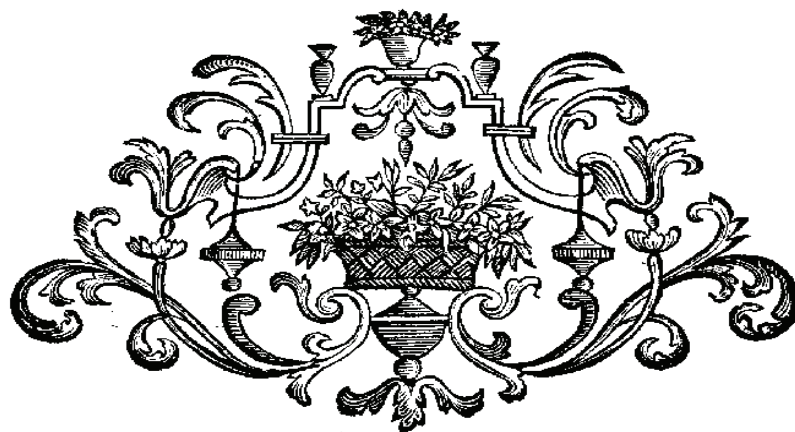
CALEA DESĂVÂRȘIRII

Despre unirea dragostei frățești

Un mijloc foarte potrivit de a întări pacea între oameni sunt cuvintele blânde. „*Un cuvânt spus cu blândețe sporește prietenii și împacă dușmanii, iar o vorbă aspră aprinde mânia*”. Toți suntem oameni, astfel de cuvinte ne ating dureros și fiind cu inima schimbată, nu privim pe aproapele nostru ca mai înainte.

Părintele spiritual

din Alfonso Rodriquez, SJ
“Calea Desăvârșirii Creștine”, vol. I,
Oradea 1933

SUMAR

Editorial.....	2	Pagini bilingve.....	10
Tărie creștină.....	4	Ascultarea Sfântului Iosif.....	13
”Din istoria Eparhiei Greco-Catolice de Oradea” - geneză, integrare, devenire -.....	5	Îndemnuri spre o bogată viață și trăire creștinească.....	17
		Sfinții franciscani.....	19

Tărie creștină

Vestea morții eroice a acestui tânăr semiranist, victimă a anarhiștilor din Spania, este publicată într-un ziar din Lyon, „Le Nouvelliste”.

O manifestație anarhistă străbătu orașul, târând un tânăr în vârstă de vreo 18 ani. Ajunsă în piața cea mare, se alcătui în grabă un fel de tribunal, parodiind sentința rostită de Ponțiu Pilat împotriva Mântuitorului. După ce îl palmuiră și-l încarceră cu tot felul de insulte, fu ridicat pe o masă și întrebat cine este.

Tânărul răspunse cu mult curaj:

- Sunt un student în Teologie, din Barbastro.

Gloata, la auzul acestor cuvinte, ceru să fie omorât. Comisarul Federației Anarhiste Iberice, după ce își spală mâinile, îl osândi la răstignire. Puțin în urmă, tânărul a fost ținut pe un lemn în formă de cruce.

Tânărul muri zicând:

- Pentru iubirea Ta, Isuse, și pentru mântuirea Spaniei! Gloatele nebune și setoase de sânge sfâșiară grozava scenă, azvârlind pietre în trupul martirului.

Deasupra oricărei onori pământești stă onoarea creștină: cuvântul dat lui Isus Cristos, că-L vei sluji. Nimeni nu poate să-și păzească acest cuvânt, să-și păzească această onoare dacă nu se înarmează cu virtutea tăriei creștine.

Asemenea acestui tânăr

seminarist spaniel, unul fiecare din noi trebuie să rostească cuvânt apăsător în fața răstignitorilor de azi, în fața patimilor, cuvânt tare care să măture orice trădare și orice lașitate.

Virtutea tăriei creștine s-o folosim mai întâi împotriva noastră înșine.

Episcop Ioan SUCIU

„Din istoria Eparhiei Greco-Catolice de Oradea”

- geneză, integrare, devenire -

Opera Părintelui Raimondo Rudolf Salanschi, **„Din istoria Eparhiei Greco-Catolice de Oradea - Geneză, integrare, devenire -“**, Academia Română, Centrul de Studii Transilvane, Cluj-Napoca, 2014, **„vine cu semnificative clarificări și deschideri pe calea cunoașterii”**, afirmă Acad. prof. Ioan-Aurel Pop în **„Cuvânt către cititor”**.

Autorul a realizat un tablou al Eparhiei Greco-Catolice de Oradea, existentă într-un spațiu de confluențe entice și religioase, la sfârșitul secolului al XVII-lea și începutul secolului al XVIII-lea, proiectând lumină acolo unde s-a vrut întuneric sau a fost conștient evitatat subiectul. Domnul prof. Ioan-Aurel Pop scoate în evidență prezența documentului în orice situație tratată, ceea ce asigură veridicitatea lucrării, cu atât mai mult, cu cât această istorie eclesiastică **„iluminează pentru prezent trecutul atât de vitregit al Bisericii Române Unite cu Roma (Greco-Catolică)”**.

În **„Introducere”**, autorul aduce câteva date privitoare la geneza lucrării, inițial, teza sa de doctorat, menționează obstacolele întâmpinate în obținerea documentelor, cu deosebire a celor venite din partea Episcopiei Ortodoxe de Oradea, unde este încă arhiva Episcopiei Greco-Catolice de Oradea.

Părintele Raimondo Rudolf Salanschi mărturisește că lucrarea este rodul unei **„îndelungate investigații”**, că în cercetare s-a bazat pe un imens material informativ, din țară și din străinătate.

Structura lucrării este alcătuită din patru capitole: Capitolul I - **„Transilvania-spațiu al confluențelor religioase: catolicism și ortodoxie”**; Capitolul II - **„Conciliul de la Ferrara-Florența (1438-1439)”**; Capitolul III - **Reconquista și Unirea românilor cu Biserica Romei**; Capitolul IV - **„Unirea în nord-vestul României,**

(continuare în pag. 6)

(urmare din pag. 5)

crez și acțiune. Primul secol de existență a Episcopiei Greco-Catolice de Oradea (1777-1877)”. La finalul capitolelor sunt Concluzii, Anexe, Indice, Abstract și Postfață.

Creștinismul la români este amplu analizat în primul capitol. Credința creștină fiind strâns legată de formarea poporului român, formarea fiind concomitentă, încât nu se poate vorbi de o încreștinare, frecventă la alte popoare europene și la cele migratoare. Lucrarea răspunde și unei întrebări firești: De ce românii, popor latin, cu limbă latină, făcând parte din rândul popoarelor romanice, au rit bizantin?

Dacia romanizată „a fost de spiritualitate occidentală cu anumite particularități” datorită influențelor din partea orientală a Imperiului Roman. Terminologia de bază a cultului creștin are etimologie latină.

Geografic, Constantinopolul era mai aproape decât Roma, dar nu era un factor hotărâtor pentru desprinderea de ea. Încreștinarea popoarelor migratoare, în cazul nostru al bulgarilor (864-865), a avut influență puternică; creștinismul lor, devenit „religie de stat”, era de la Constantinopol și purta „însemnele bizantine”, prin forța statului s-a putut impune. Primul Imperiu Bulgar din sudul Dunării și-a extins influența și în nordul Dunării, chiar și în sudul Transilvaniei. Sub stăpânirea lor, românii le-au preluat

modelul în crearea primelor forme de stat și în organizarea Bisericii, rămasă apoi secole de-a rândul sub stăpânire bulgară, cu ierarhie străină. Abia prin secolul al XIV ortodoxia din Tara Românească și Moldova își caută propria ierarhie.

Românii au fost obligați să adopte ritul bizantin și limba slavonă ca limbă liturgică și ecleziastică oficială, situație în care s-au aflat la Marea Schisma de la 1054.

Sfântul Scaun nu a încetat niciodată efortul de a aduce pe români în Biserica Catolică. Eforturile Papei Inocențiu al III-lea (1198-1216), Papa care a dorit să înființeze o Episcopie Catolică pentru românii din Ardeal, sau ale Papei Grigore al IX-lea (1227-1241) sunt remarcabile. Acesta din urmă avea proiectul înființării unei dieceze pentru românii din Transilvania, dar invazia tătarilor din 1241 a împiedecat realizarea. Dacă aceste proiecte s-ar fi realizat, „ar fi însemnat o mutare în timp de aproape 500 de ani a ceea ce s-a întâmplat la 1700, cu toate avantajele enorme ce ar fi rezultat pentru poporul român” - Blaga Mihoc (Op.cit., p.31).

Importante Ordine călugărești au avut o intensă activitate încă de pe la 1030, când a fost înființată Episcopia de la Cenad - una dintre cele mai puternice dieceze a fost cea de Oradea, înființată în 1083. În

(continuare în pag. 7)

(urmare din pag. 6)

secolele al XIII-lea și al XIV-lea au fost fondate dieceze catolice de rit latin în Țara Românească și Moldova.

Ordinele călugărești - benedictini, cisterciensi, premonstratensi, dominicani și franciscani - și-au desfășurat apostolatul în toate cele trei provincii românești.

Capitolul al II-lea dezvoltă problema Conciliului Ecumenic de la Ferrara-Florența (1438-1439), Conciliu de mare importanță **„în istoria universală a Bisericilor creștine”**.

Schisma de la 1054 a fost rezultatul unui proces îndelungat în care Biserica Răsăritului s-a îndepărtat de Biserica Apusului. Încercările de unire ale celor două Biserici s-au manifestat însă imediat după ruptură, venind din ambele părți, dar niciodată nu s-au finalizat. La Ferrara-Florența, uniunea dorită cu mult entuziasm de Roma, s-a realizat de către cele două Biserici, reprezentate prin delegații, cea Răsăriteană, cu 700 de persoane, avându-i pe Împăratul Ioan, pe Patriarhul Iosif, episcopi și mitropoliți, prezenți fiind și românii prin Mitropolitul Damian; delegația apuseană îl avea pe Papă, cardinali și episcopi.

Presăși de asediul Constantinopolului de către turci, având promisiunea Papei că vor primi ajutor din Apus pentru a salva Bizanțul, delegația Bisericii Orientale,

deci și reprezentantul românilor, a semnat documentul oficial prin care se decide unirea Bisericilor, recunoscând cele patru puncte divergente : dogma trinitară - purcederea Spiritului Sfânt și de la Fiu sau Filioque, Purgatoriul, legitimizarea folosirii azimei (atât a pâinii dospite, cât și a celei nedospite) și recunoașterea Papei ca Pontif Suprem, Vicar al lui Cristos „păstor maestru al tuturor creștinilor. S-a stabilit și ordinea ierarhică a patriarhiilor: Constantinopolul, Alexandria, Antiohia și Ierusalimul.

Proclamarea solemnă a unirii s-a făcut în Catedrala „Santa Maria del Fiore” din Florența, în prezența Papei și a Împăratului Ioan. A urmat un „*Te Deum*” și, în limbile latină și greacă, s-a făcut cunoscută lumii unirea celor două Biserici.

Unirea nu a fost de durată. Patriarhul Simeon I al Constantinopolului a revocat-o la sinodul din 1472, iar la sinodul din 1784, **„latinii au fost denunțați ca eretici”**.

Istoria unei părți a Răsăritului avea să se încheie tragic: **„...la 29 mai 1453, Constantinopolul, simbol al civilizației și al Bisericii Răsăritului, a căzut sub dominația Imperiului Otoman”**.

Mulți locuitori ai Constantinopolului **„încurajați de anumiți ierarhi și teologi”** declarau că preferă să fie supuși turcilor: **„mai**

(continuare în pag. 8)

(urmare din pag. 7)

bine turbanul sultanului decât tiara Papei” (Op.cit., p47).

O primă observație trebuie reținută: **„Conciliul de la Ferrara-Florența a reprezentat cea mai importantă acțiune de unire a celor două ramuri ale creștinismului: cea orientală și cea occidentală”** (Op. cit., p.51).

Consecințele Conciliului de la Ferrara-Florența sunt foarte importante și ne privesc direct și pe noi. Multe dintre popoarele orientale au primit hotărârile Conciliului (oficial, deciziile Conciliului nu au fost abrogate), printre acestea sunt ucrainenii , care **„au decis în sinoadele ținute la Brest-Litovsk, în 1595 și 1596, unirea cu Biserica Romei, în baza Conciliului de la Florența”** (Op.cit.,p.49). Modelul unirii cu Roma hotărât la Florența este urmat și de românii din Transilvania, la 1700, luând ființă Biserica Română Unită cu Roma, Greco-Catolică. Chiar înaintea Unirii, o mare parte din românii din nord- vestul Transilvaniei erau deja greco-catolici.

Papa Ioan Paul al II-lea, referindu-se la această realitate, a afirmat: **„...nu a fost un gest izolat. Acesta a fost o parte a procesului de reunificare a Bisericilor, care a avut punctul culminant la Conciliul de la Florența”** (Op.cit.,p.60).

Capitolul al III-lea tratează amplu cadrul social, politic și religios

al Transilvaniei înainte de Unire și Unirea Bisericii Ortodoxe din Ardeal cu Biserica Catolică, ce are ca rezultat fondarea Bisericii Române Unite cu Roma, Greco-Catolică. Sunt puși în atenție factorii favorizanți și adverși: Pacea de la Karlowitz (1699) prin care Imperiul Otoman a fost eliminat din Europa Centrală, Imperiului Habsburgic și trăsăturile lui definitorii, instaurarea regimului habsburgic în Transilvania, pericolul Reformei, în special al calvinismului, care aducea schimbări radicale în credința românilor, dar și maghiarizarea lor, și opoziția Bisericii Ortodoxe din Tara Românească.

La sfârșitul secolului al XVII-lea, Biserica Ortodoxă din Transilvania era supusă , organizatoric și dogmatic, Bisericii Calvine. Sub aceste presiuni, românii din Ardeal s-au îndreptat spre Viena care le asigura salvarea națiunii și a credinței.

Episcopul Teofil Seremi (1692-1697) organizează Sinodul de Unire de la Alba Iulia din 1697, în care se hotărăște Unirea cu Biserica Catolică. În declarația de Unire se mărturisește: **„În Sinodul general s-a decis, cu acordul tuturor, să se revină în sânul Maicii Biserici Romano-Catolice și de a se reuni cu ea, mărturisind și crezând tot cea aceasta primește și crede, mai ales cele patru puncte, în care pare să**

(continuare în pag. 9)

(urmare din pag. 8)

fi fost despărțite până acum” (Op. cit.,p.114). Se menționează păstrarea neschimbată a ritului și recunoașterea dreptului românilor uniți de a fi egali cu celelalte națiuni și a preoților de a avea același statut cu al preoților romano-catolici.

Neașteptat, Episcopul Teofil a murit, iar cel care îl urmează, Episcopul Atanasie Anghel (1697-1713), în Sinodul al II-lea de la Alba Iulia, din 1698, va finaliza Unirea cu Roma. Al III-lea Sinod, din 1700, prin document, în concepție și conținut, **„este un act de ratificare”** a Unirii cu Biserica Romei.

Prima și a doua Diplomă Leopoldină sunt decretele emise prin care se asigura preoților uniți egalitatea cu preoții de rit latin și alte drepturi acordate românilor în urma Unirii.

Din momentul în care, fondată, Biserica Unită a intrat în viață și istorie, nu încetează atacurile împotriva ei, atacuri venite din parte istoricilor români de orientare ortodoxă. Se omite faptul că opțiunea Unirii cu Roma are ca bază credința, nu drepturile obținute de români, și nu s-a făcut sub presiune.

Prin tot ce este Unirea, credinței i s-au deschis orizonturi neștiute, s-au format elitele intelectualității românești, s-a născut Școala Ardeleană a cărei învățați au pus bazele culturii române moderne,

sincronizându-ne cu Occidentul, s-a trezit conștiința națională. Dacă nu era Unirea cu Roma, nu l-am fi avut pe Inocențiu Micu-Klein, nici pe P. Pavel Aron, nici Blajul, nici Școlile Blajului-Fântâni ale darurilor. E mult prea sumbră imaginea a ceea ce am fi fost fără Unirea de la 1700; desigur, eram pierduți în desișurile slavonești și litere cirilice.

Capitolul al IV-lea tratează Unirea din nord-vestul României și primul secol de existență a Episcopiei Greco-Catolice de Oradea (1777-1877). Numărul tot mai mare de credincioși greco-catolici a determinat înființarea de noi eparhii: Oradea, Cluj-Gherla, Lugoj și Maramureș, Blajul fiind sediul mitropolitan.

Prima organizare a românilor uniți a fost în cadrul Diecezei latine, Episcopul numit de Papa Benedict al XIV-lea a fost Melentie Covaci, consacrat Episcop la Mănăstirea „Mariapocs”. Pastorația primului Episcop nu a fost ușoară, s-a confruntat cu numeroase conflicte între „uniți” și „neuniți”, conflicte inițiate de Episcopul sârb ortodox al Aradului, Pahomie Cnejevici (1770-1783) care instiga pe preoții ortodocși să lupte împotriva Unirii.

Începutul a conturat drumul prin timp al Episcopiei: obstacolele, dar și debutul unei traiectorii de aspirații spirituale și culturale spre culmi: înființarea de școli românești la

(continuare în pag. 13)

“C’est ce que derange qui fait vivre”

Cardinal Alexandru Todea

Je Le regarde, Il me regarde

Mère Teresa de Calcutta

Il n'est pas possible de s'engager dans l'apostolat sans être une âme de prière, sans s'oublier consciemment, et sans se soumettre à la volonté de Dieu. Nous devons être conscients de notre unité avec le Christ, comme Il le fut de son unité avec son Père. Notre activité n'est réellement apostolique que dans la mesure où nous Lui permettons de travailler en nous et par nous, avec tout Son Pouvoir, tout Son Desir, et tout Son Amour.

Souvent nous n'obtenons pas par nos prières ce que nous espérons, car nous n'avons pas fixé notre attention et notre Cœur vers le Christ, à travers lequel nos prières atteignent Dieu. Souvent, un regard profond et fervent vers le Christ est la meilleure prière. „Je Le regarde, Il me regarde” est la plus parfaite des prières.

„Seigneur, permets-moi de mesurer la dignité très haute de ma vocation, et de toutes ses responsabilités. Ne me laisse pas se déshonorer, en cédant à la dureté, la méchanceté ou l'impatience”.

Aimez la prière. Ressentez souvent le besoin de prier et ayez le souci de prier. C'est en priant plus souvent que vous prierez mieux. La prière élargit le Cœur jusqu'à ce qu'il soit capable de contenir le don que Dieu fait de Lui-même. Demandez et cherchez: votre Cœur sera capable de Le recevoir et de Le garder.

(à suivre)

PAGINI BILINGVE

Asociația „Prietenii Bisericii Greco-Catolice Române”, Blaj

„Ceea ce ne deranjează ne face să trăim”

Cardinal Alexandru Todea

Eu îl privesc, El mă privește

Maica Teresa de Calcutta

Este imposibil să te angajezi în apostolat fără a fi un suflet al rugăciunii, fără ca în mod conștient să te supui voinței lui Dumnezeu. Trebuie să fim conștienți de unirea noastră cu Cristos, unire asemenea aceleia dintre El și Tatăl.

Activitatea noastră nu este cu adevărat apostolică decât în măsura în care îi permitem să lucreze în noi și prin noi, cu toată Puterea Sa, Dorința Sa și toată Iubirea Sa.

Adesea nu obținem prin rugăciunile noastre ceea ce sperăm, pentru că nu ne-am fixat atenția și inima noastră spre Cristos, ca rugăciunile noastre să ajungă la Dumnezeu. Adesea o privire profundă și arzătoare spre Cristos este cea mai bună rugăciune. „Eu îl privesc, El mă privește”. Este rugăciunea perfectă.

„Doamne, permite-mi să mă sor înalta demnitate a vocației mele și toate responsabilitățile. Nu mă lăsa să-mi pierd onoarea cedând în fața asprimii, a răutăților sau a nerăbdării”.

Iubiți rugăciunea. Să resimțiți adesea nevoia de a vă ruga și să aveți grijă să vă rugați. Rugându-vă în mod frecvent, vă veți ruga mai bine. Rugăciunea crește inima până să fie capabilă să cuprindă darul pe care Dumnezeu, El însuși l-a făcut. Cereți și căutați: inima voastră va fi capabilă de a-L primi și de a-L păstra.

(va urma)

(urmare din pag. 9)

Oradea și Beiuș, așezăminte caritative etc.

Reformele sociale, economice, cleziastice și culturale ale celor doi iluminiști cu vederi largi, ale Împărătesei Maria – Tereza (1740-1780) și ale Impăratului Iosif al II-lea (1741-1790), fiul Mariei-Tereza, au creat condiții favorabile unei dezvoltări cu totul deosebite a Diecezei Greco-Catolice de Oradea.

Bula „*Indefessum*” din 16 iunie 1777 confirmă înființarea Eparhiei autonome de Oradea. În noiembrie a aceluiași an este consacrat Episcop Moise Dragoș (1775-1885). În timpul păstoririi sale, Episcopia a fost înzestrată cu „Domeniul de la Beiuș”.

De la primii Episcopi se schițează trăsături proprii Bisericii noastre și oamenilor ei devotați, trăsături evidente și la exponenții Școlii Ardelene: sunt animați de același ideal, fideli aceluiași crez, solidari între ei, ceea ce începe unul continuă următorul. Ar fi numeroase exemplele, dar amintim doar consecvența pentru dezvoltarea învățământului, a culturii românești și formarea, în școlile confesionale, a unui om adevărat, om cu înaltă ținută morală, a omului de caracter-de la începuturi până la PSS. Ioan Suci, 1948.

Episcopii celor o sută de ani prezentați în lucrare, cei amintiți mai sus și continuați de Ignăție Dărbant,

Samuil Vulcan, Vasile Erdelyi, Iosif Papp-Szilagyi și Ioan Olteanu și-au iubit Biserica și ei, Bisericii, i-au închinat viețile lor: Ignăție Dărbant a sprijinit pe corifeii Școlii Ardelene, Samuil Vulcan le-a publicat din opere. Samuil Vulcan întemeiază Liceul din Beiuș, Liceul care-i poartă numele, Vasile Erdelyi introduce predarea în limba română în locul limbii latine și tot el înființează „Preparandia Greco-Catolică” din Oradea. Pentru credință și muncă temeinică au fost foarte apreciați, Prelatul orădean Iosif Papp Szilaghi a fost invitat la Conciliul Vatican I, având o însemnată contribuție și respectul Papei.

Unirea cu Roma este cu adevărat ceea ce afirmă Pr. Raimondo Rudolf Salanschi: „...o revenire a celor care au adoptat-o la spiritul și conștiința latinității”; a revărsat lumina culturii asupra românilor și „i-a pregătit pentru receptarea marilor deziderate ale națiunii...”

Însemnătatea Bisericii Române Unite cu Roma, Greco-Catolică în viața poporului român e atât de mare, este incomparabilă, încât spunem și noi ca Părintele Salanschi „e greu de presupus ce s-ar fi întâmplat cu românii fără Unirea unei părți considerabile a lor cu Biserica Romei”. Și lăsăm cititorilor cinstiți întrebarea: „Ce s-ar fi întâmplat cu românii dacă nu ar fi fost UNIREA de la 1700?”

Otilia BĂLAȘ

ASCULTAREA SFÂNTULUI IOSIF

Atunci când condescendența divină alege pe cineva pentru o misiune specială sau pentru o stare de viață sublimă, ea dă persoanei alese toate carismele care îi sunt necesare pentru îndeplinirea misiunii sale. Și aceasta a avut loc, mai presus de toate, în viața Sfântului Iosif, tatăl ocrotitor al lui Isus Cristos și soțul cast al Preacuratei Fecioare Maria. Credința este adevărata piatră de temelie pe care se clădește viața de ascultare și smerenie înălțătoare a lui Iosif. „Prin credință omul își supune în întregime lui Dumnezeu mintea și voința. Cu toată ființa, omul își dă asentimentul lui Dumnezeu care se revelează. Sfânta Scriptură numește acest răspuns al omului dat lui Dumnezeu care revelează «ascultarea credinței» (Rom.1,5)”. (1)

Referindu-se la calitatea și rolul lui Iosif în cadrul Familiei Sfinte, Toma de Aquino afirmă: „Iosif este, în același timp, atât tată al lui Cristos, cât și soț al Mariei, nu în virtutea unei uniri trupesti, ci a legăturii matrimoniale”. Paternitatea lui Isus este de Natură divină: din Tată fără de mamă și din Mamă fără de tată. Iosif cu toată ființa se supune Cuvântului divin dând curs, în mod sublim, ascultării credinței sale, ascultare ce învăluie misterul maternității Mariei. Misterele tănuite celor mari și puternici sunt descoperite celor smeriți, credincioși și ascultători care sunt învredniciți a fi adevărați

oglină a virtuților creștine. Iosif caută mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui pe care le pune mai presus de dreptatea omenească și bunurile efemere ale lumii materiale. Iosif este pus în fața unei adevărate jertfe interioare pe care și-a asumat-o într-o deplină ascultare a credinței: dovedește tărie în încercări, răbdare și iertare creștinească; blândețe și dragoste de aproapele; stăpânirea pornirilor violente; învingerea urii, alungarea mâniei și conlucrare cu Harul divin care-l povățuiește și-l luminează calea.

În ce ne privește pe noi, am fost înzestrați de Creator cu două urechi și o singură gură ca să ascultăm de două ori mai mult decât vorbim; urechile au fost create a fi deschise, iar gura doar la nevoie și cu chibzuință. Ar fi de preferat ca noi să vorbim numai despre ce ne-ar place nouă înșine să ascultăm. Arta conversației cere să ascultăm cu smerenie și să vorbim cu măsură.

Marea încercare și marele har al vieții lui Iosif se desprind din relația de paternitate ocrotitoare pe care a avut-o cu Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu. Căsătoria dintre Iosif și Maria a fost o căsătorie adevărată bazată pe iubire sinceră, care depășește iubirea carnală, amândoi alegând să trăiască în castitate. Însă, îndată după logodnă, Iosif a observat semnele sigure ale

(continuare în pag. 14)

(urmare din pag. 13)

maternității Mariei. Cu toate că era convins de nevinovăția ei, de puritatea morală și de integritatea soției sale, a găsit de cuviință totuși să o părăsească în taină pentru a nu fi expusă în fața lumii. „Maria și Iosif există pentru că Fiul lui Dumnezeu întrupat a trebuit să pătrundă în umanitate pe calea cea mai normală: printr-o familie”. (2)

„Iar nașterea lui Isus Cristos așa a fost: Maria, mama Lui, fiind logodită cu Iosif, fără să fi fost ei înainte împreună, s-a aflat având în pânțece de la Spiritul Sfânt. Iosif, logodnicul ei, drept fiind și nevrând s-o vădească, a voit s-o lase în ascuns”(Mt.18-19). Iosif cugetând la toate acestea, iar Dumnezeu voind să alunge orice urmă de îndoială din sufletul său, a trimis un înger care i s-a arătat în vis și a spus: „Iosife, fiul lui David, nu te teme a lua pe Maria, logodnica ta, că ce s-a zămislit într-înșea este de la Spiritul Sfânt” (Mt.1,20). Iosif cel ascultător prin credință și supus prin smerenie primește în vis Cuvântul divin sub forma revelației și îl îndeplinește întocmai, ceea ce ne arată că era drept, cu inima curată și netulburat de patimi, ambiții umane, dar dăruit, în totalitate împlinirii voinței divine. Chiar și în somn Iosif veghează asupra misiunii sale, este conectat la armoniile celeste și la harul divin, iar la trezire înfăptuiește cu fidelitate și promptitudine Cuvântul revelat: „și deșteptându-se din somn, Iosif a făcut așa cum i-a poruncit îngerul

Domnului și a luat la el pe logodnica sa”(Mt.1,24). Iar „Maria a născut pe Fiul său Cel Unul-Născut, Căruia I-a pus numele Isus”(Mt.1,25). Prin ascultare smerită „Iosif se trezește din «somnul rațiunii» din «întunericul rațiunii umane» la lumina revelației îngerești, acceptă misterul cu credință; primește cuvântul Scripturii și în tăcere se pune în slujba împlinirii planului divin până la sfârșitul vieții sale. Acceptând să o ia la el pe Maria, acceptă misiunea și își asumă pe deplin toate obligațiile de soț și de tată ocrotitor. De acum înainte el va trăi responsabilitatea misiunii divine primite, în iubirea și respectul față de Pruncul dumnezeiesc și Preacurata-i Mamă-Fecioară, Maria”. (3)

Referindu-ne la specificul umanității noastre, putem conchide că „somnul rațiunii naște monștri” (Goya). Isus, Fiul lui Dumnezeu nu putea fi lăsat decât în grija unui tată crescător conectat mereu la realitatea divină, la poruncile transmise de îngerul Domnului prin vis, care aveau menirea să-L ocrotească și să-I dea posibilitatea de a se pregăti pentru Jertfa de pe cruce și Învierea biruitoare asupra morții puse în slujba mântuirii neamului omenesc. „Împreună cu îndemnul de a o lua la sine pe Maria ca soție, Iosif primește și însărcinarea de a da nume copilului și astfel de a-l accepta juridic drept fiul său. Este același nume pe care

(continuare în pag. 15)

îngerul i-l indicase și Mariei pentru copil: Isus. Numele Isus (Yeșua) înseamnă «YHWH este mântuire». Trimisul lui Dumnezeu, care îi vorbește în vis lui Iosif, îi lămurește în ce va consta această mântuire: «El va izbăvi pe poporul său de păcatele lui»(Mt.1,21)”. (4)

Pruncului Isus i se dă o înaltă însărcinare teologică fiind legat direct de puterea sfântă și mântuitoare a Tatălui pentru că numai Dumnezeu însuși, poate ierta păcatele. Prioritatea iertării păcatelor este fundamentul oricărei adevărate vindecări ale omului. Isus, ajuns la vârsta maturității, în timpul activității Sale publice, înainte de toate a iertat păcatele și numai apoi a urmat vindecarea suferințelor fizice ale anumitor persoane. S-a realizat, în acest mod, o vindecare completă atât a suferințelor sufletești, cât și a celor trupești.

Magii, conduși de steaua Pruncului au venit și s-au închinat Lui aducând aur, tămâie și smirnă. Dar, luând înștiințare în vis, ei nu s-au mai întors la regele Irod, așa cum acesta le ceruse, pentru a-l informa despre locul: „Unde este regele Iudeilor, Cel ce S-a născut” (Mt.2,2), ci pe altă cale s-au dus în țara lor. Pruncul Isus a fost apreciat de Irod ca rival al său și Irod s-a tulburat. Dar Iosif a primit și de data aceasta poruncă de la îngerul Domnului, în vis, zicând-i: „Scoală-te, ia Pruncul și pe mama Lui și fugi în Egipt și stai acolo până ce-ți voi spune,

fiindcă Irod are să caute Pruncul ca să-L ucidă” (Mt.2,13). Iosif a făcut și de data aceasta întocmai cum i se poruncise. Dar după moartea lui Irod, îngerul Domnului s-a arătat din nou în vis lui Iosif în Egipt, zicând: „Scoală-te, ia Pruncul și pe mama Lui și mergi în pământul lui Israel, căci au murit cei ce căutau să ia sufletul Pruncului” (Mt.2,20). A urmat și o altă poruncă, primită tot în vis, prin care au fost îndrumați să nu se stabilească în Iudeea unde domnea Arhelau, fiul lui Irod, ci s-au dus în părțile Galileii și au locuit în orașul Nazaret.

Iosif este menționat ultima dată în Evanghelie cu ocazia pelerinajului de sărbătoarea Paștelor la Ierusalim, când Isus, în vârstă de 12 ani, s-a pierdut de părinții săi. Iosif și Maria Îl caută trei zile, după care Îl găsesc în Templu, în mijlocul învățaților (Lc.2, 41-50). Iosif și Maria prin ascultare și cunoașterea adevărului au contribuit la cauza mântuirii atât pentru ei înșiși, cât și pentru întregul neam omenesc. „Iosif, smerit slujitor, apare doar pentru a-și îndeplini punctual rolul său de tată ocrotitor și apoi dispare ca un servitor care, după ce și-a îndeplinit slujba față de stăpânul său, se retrage, trăind doar din bucuria de a fi adus bucuria celorlalți”. (5)

Iosif și Maria fiind curați cu inima sunt cei dintâi muritori care au primit Harul de a vedea și contempla chipul Fiului lui Dumnezeu. Mai

(continuare în pag. 16)

(urmare din pag. 15)

târziu, în timpul activității publice a lui Isus, Filip, unul din cei 12 Apostoli, roagă pe Isus: „Doamne, arată-ne nouă pe Tatăl” (In.14,8). Isus răspunzând a spus: „Cel ce M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl” (In.14,9). Fericirea de a vedea pe Dumnezeu poate fi considerată fericirea supremă: „Feriți-vă cei curați cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu” (Mt.5,8). Nimic mai măreț și mai înălțător decât aceasta nu poate exista. Măreția lui Dumnezeu depășește orice putere de imaginație umană, iar inima noastră este centrul ființei, miezul spiritualității, fondul afectiv al motivațiilor celor mai profunde și mai tainice; este esența persoanei umane de aceea este necesar ca ea să fie curată.

Comemorarea și cinstirea publică a amintirii Sf. Iosif a început în secolul al IX-lea. În anul 1621, Papa Grigorie al XV-lea a declarat ziua de 19 martie sărbătoare de poruncă în memoria Sf. Iosif. La 26 noiembrie 1853, Papa Pius al IX-lea a emis bula Ad Apostolicam Sedem, prin care a fost înființată canonic Eparhia de Gherla. La 5 iunie 1930, prin bula Sollemni conventione, Provincia Mitropolitană a fost rearondată, Eparhia de Gherla mutându-și sediul la Cluj, devenind de atunci Eparhia de Cluj-Gherla. Dar încă din perioada primului său Episcop greco-catolic P.S.S. Ioan Alexi, care a păstorit-o între anii 1854 – 1863, această Eparhie are patron pe Sf. Iosif. Papa Pius al IX-lea, la data

de 8 decembrie 1870, îl proclamă pe Sf. Iosif Patronul Bisericii Universale. „O, preaputernicul nostru ocrotitor, vino în ajutorul nostru în această luptă împotriva puterii întunericului. Și precum odinioară ai scăpat de primejdia morții pe pruncul Isus, tot așa apără acum sfânta Biserică a lui Dumnezeu de cursele vrăjmășești și de orice nenorocire, și întinde pururea, peste fiecare dintre noi ocrotirea ta, pentru ca, sprijiniți fiind prin pilda și ajutorul tău, să putem trăi cu sfințenie, muri cu evlavie și dobândi în Ceruri fericirea veșnică.” (Papa Leon al XIII-lea).

În viața acestei Familii Sfinte a existat și o perioadă de câțiva ani despre care nu se cunoaște aproape nimic. Este un adevărat mister; un mister al iubirii sincere și nepătimăse; o iubire divină și umană între inimi curate și mereu primenite de puritatea fecioriei, pusă în slujba celui mai nobil scop, mântuirea neamului omenesc. Să urmăm și noi modelul ascultării smerite și al dăruirii necondiționate a Sf. Iosif și să ne orientăm viața pe calea fericirii veșnice, în conlucrare deplină cu harul divin binefăcător și călăuzitor pe calea dreaptă luminată de Isus.

Ioan MĂGERUȘAN

(1) CATEHISMUL BISERICII CATOLICE, ediția a III – a, 143; (2) FLORENTIN CRIHĂLMEANU Scrisori Pastorale 2002-2012, Ed. Viața Creștină 2012, p. 36; (3) Idem p.39; (4) JOSEPH RATZINGER BENEDICT AL XVI – LEA, Isus din Nazaret, copilăria, Ed. ARCB 2013, p.59; (5) FLORENTIN CRIHĂLMEANU op.cit. p.45-46.

Îndemnuri spre o bogată viață și trăire creștinească

Pentru a ne apropia cu recunoștință și cu iubire de Trupul și Sângele Sfânt și prețios a lui Isus, cu sufletul curat, despovărat de greutatea păcatelor, îndeosebi a păcatelor grele care ne apasă conștiința, trebuie să trecem prin baia spovezii, a curatei mărturisiri-un Sacrament al Milostivirii lui Dumnezeu, care ne este recomandat și trebuie să-l practicăm cu încredere și căință sinceră.

În confesional să-i vorbim Mântuitorului despre păcatele ce le avem pe suflet, ca un act de umilință, cu păreri de rău, ca El să ne ierte. Să ne învinovățim de păcatele făcute și să includem în finalul mărturisirii voința hotărâtă de a ne îndrepta viața, de a nu mai repeta aceste păcate, regretându-le pe cele făcute. Să-i mulțumim lui Dumnezeu că ne-a ușurat sufletul și viața. După mărturisire, să ne păstrăm pacea sufletului.

În mijlocul celor mai vii și sincere păreri de rău, să-i promitem lui Isus, cu hotărâre, îndreptarea noastră, cerându-i ajutorul, milostivirea divină, știind ce ne-a spus Isus: „fără Mine , nu puteți face nimic!” și „Eu sunt Pâinea cea vie. De nu veți mânca Trupul Fiului Omului, nu veți avea viață în voi”.

Pășind spre altar pentru a primi Sfânta Euharistie, să-i oferim Tatălui Cerească rugăciunea de mulțumire pentru Trupul și Sângele lui Cristos, pentru a dobândi gustul dulce al iertării, al păcii sufletului și iubirea lui Dumnezeu.

Din păcate, sunt mulți creștini care primesc Sfânta Euharistie doar de două-trei ori pe an, care consideră „valoare” timpul de la o împărtășanie la alta, de aceea se apropie rar de Masa Cerească. Teama nu constă în a te apropia prea des de Sfânta Cuminecătură, ci în a te apropia de ea cu nevrednicie, chiar dacă aceasta am face-o o singură dată în toată viața! Pentru ce să măsurăm Sfânta Cuminecătură cu legea timpului? Puritatea sufletului este aceea care ne arată timpul potrivit de a ne împărtăși. Această Taină nu are nimic în plus când se celebrează la Sfintele Paști. Euharistia este întotdeauna aceeași. Euharistia este întotdeauna aceeași: aceeași victimă, același sacrificiu, același dar al Spiritului Sfânt. Mântuitorul nu a condiționat, nu a limitat jertfa Sa de observarea unui timp. Dacă Sfânta Euharistie este Pâinea cea de toate zilele, să o primim în toate zilele. Să trăim așa ca să merităm să o primim zilnic.

Cel ce nu merită să o primească în fiecare zi, nu merită să o primească nici la începutul, mijlocul sau sfârșitul anului. Să iubim, să cinstim acest Sfânt Sacrament cu o convingere atât de fermă, cu o râvnă și pietate atât de mare, încât să primim cât mai des Pâinea care este mai presus decât orice, ca să devină viața sufletului nostru, ca puterea ce vom primi-o să învingă păcatele ce ne stau în cale pe parcursul acestui pelerinaj spre Patria Cerească.

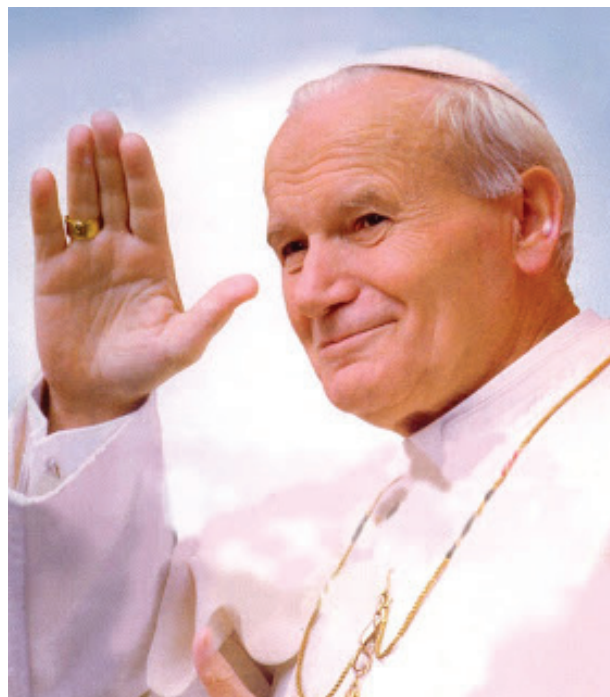
Maria HETCO

Papa Ioan Paul al II-lea (XXIV)

Papa Ioan Paul al II-lea a surprins lumea, dar și pe colaboratorii Curiei, prin numărul mare al călătoriilor făcute în timpul pontificatului - le cereau momentele importante ale istoriei imediate, le impunea epoca - cu totul alt timp decât al predecesorilor.

A vorbit de mai multe ori Curiei despre necesitatea călătoriilor, dar, poate, sufletul Papei poate fi descoperit cel mai bine în interviul dat pentru Radio Vatican și L'Osservatore Romano, la înapoierea din Franța, în 1980. Înaintea cu o lună de Franța fusese zece zile în Africa și, în perioada când a avut loc interviul, se pregătea să plece pe 13 zile în Brazilia. Papa a spus atunci: „Mulți spun că Papa călătorește prea mult și în intervale prea scurte. Mă gândesc că, omenește vorbind, aceștia au dreptate. Dar Providența e cea care ne conduce și uneori ne inspiră să facem ceva per excessum. Într-adevăr, Sf. Toma ne învață că in medio stat virtus. Totuși, se simțea de câțiva timp din Franța ca o chemare, ca o invitație neoficială, care pentru mine sună ca o surpriză” (Luigi Accattoli, „Karol Wojtyła-omul sfârșitului de mileniu”, Casa de Editură „Viața creștină”, Cluj-Napoca, 1999, p.170).

După o pauză în urma atentatului, călătoriile Papei au fost mai numeroase, ca să recupereze un timp pe care îl considera pierdut. Anul 1982 înscrie: Africa, Portugalia, Marea Britanie,

Argentina, Geneva, San Marino, Spania!

Papa a explicat necesitatea călătoriilor ca „aplicare pe scară universală a carismei lui Petru” și a arătat „rădăcina sa teologică” în faptul că „misiunea Papei și-a accentuat astăzi dimensiunile universală”.

Călătoriile Papei aveau menirea să vestească Evanghelia, să-și susțină frații de aceeași credință, să întărească Biserica și să întâlnească pe oameni-prilej de ministeriat itinerant.

Călătoriile Papei au fost călătorii de iubire, de pace și de înfrățire universală. (va urma)

Sfinții franciscani

Ca să-i cunoaștem suntem obligați să ne întoarcem la spiritualitatea franciscană, care, în esență, înseamnă a trăi viața creștină avându-l ca model pe Sf. Francisc. Când a vrut să-și definească viața, trăirea Evangheliei a fost primul lucru pe care l-a scos în evidență Sf. Francisc, Evanghelia și nimic altceva. Simplitatea și sărăcia decurg din Evanghelia.

Următorii de cei care l-au avut model, Ordinul Franciscan are astăzi 120 de sfinți și sfințe, 200 de preafeliciti și fericiți, fără a enumera procesele de canonizare în curs de desfășurare. De sute de ani Sf. Francisc trezește în suflete dorul de sfințenie, prezența lui între noi e simțită, aproape palpabilă. Chiar dacă nu se țintește la așa mari înălțimi, Sf. Francisc rămâne pentru cei mai mulți modelul unei adevărate și frumoase vieți creștine.

Scriitorul catolic Julien Green, în cartea sa „Fratele Francisc”, spune: „El este al tuturor ca și iubirea pe care ne-o dăruiește neconținut. Nu poți să-l vezi și să nu-l iubești”. Sf. Francisc a reușit să atragă oameni din toate categoriile sociale, toți l-au iubit, unii l-au urmat. L-a iubit și Julien Green. Scriitorul își amintește că de copil a crescut „în apropierea” lui Francisc, al cărui nume era rostit des în casă, pentru că, mama sa, deși protestantă, avea pentru el o mare afecțiune, „care mă făcea să cred că îl cunoscuse”. În „Jurnalul” său, autorul ne destăinuie că, fascinat de Sf. Francisc, a dorit să devină sfânt: „Visam să devin ca Francesco d'Assisi și, când reverendul însărcinat cu instrucția mea religioasă mă întreba ce nume mi-am ales pentru Botez (a fost botezat mai târziu), i-am răspuns dintr-o răsuflare „Sfântul Francesco d'Assisi”. Viața l-a purtat însă departe de idealul său, acela de a fi sfânt. „Cred că nimeni nu bănuiește

ce a nume constituie fondul tristeții mele. Cum să spun? Este imposibil de spus și pare ridicol. O voi spune totuși. Aș fi vrut să fiu un sfânt. O mare parte din viața mea nu-mi seamănă. Simt intens că trec neconținut alături de cel care aș fi vrut să fiu și, într-un fel, omul acela există, se află acolo și-i trist, iar tristețea lui este și a mea” (Julien Green, „Jurnal” Ed. Univers, București, p.7). Chiar dacă nu a devenit sfânt, Julien Green l-a avut întotdeauna aproape pe Sf. Francisc; din admirația și iubirea ce i-o purta, a scris cartea „Fratele Francisc”. În timp ce scria, Sfântul era lângă el: „...am trăit zile în șir în compania minunată a unui om pe care l-am admirat dintotdeauna. Într-un anumit fel, am simțit că stătea lângă mine fratern și surzător”, mărturisește autorul.

Cu siguranță, dorința și neîmplinirea nu se limitează la puține persoane, Sf. Francisc a influențat și continuă să influențeze trăirea creștină a multor laici. În atenția noastră sunt însă sfinții pe care îi găsim în Ordin: unii au fost contemplativi, cum a fost Sf. Clara, înzestrată cu harul mistic, a trăit „retrasă în mica mănăstire de la San Damiano, printre măslini și chiparoși”. Clara a fost ucenică, dar și sfetnică a lui Francisc. Foarte mulți sfinți franciscani au fost martiri, și aceasta de-a lungul veacurilor; cel mai cunoscut în timpul nostru este Maximilian Kolbe. Dar au fost martiri franciscani în timpul Reformei protestante, a Revoluției Franceze din 1789, în timpul celui de al Doilea Război Mondial, în perioada comunismului, dar sunt și astăzi. Există și sfinții activi, sunt cei care au evanghelizat, la început, predicatorii, apoi mulți Papi, Episcopi și preoți; foarte cunoscută este Sf. Brigitte de Suedia. Mai sunt și vocațiile particulare, de slujire a Bisericii și a oamenilor.

În unele momente ale istoriei, când, „destinul pare să șovăie între noroc și nenoroc, ca și când s-ar aștepta la venirea cuiva”, Sf. Francisc se face simțit între noi. (va urma) **O.B.**

„Maria Rosa Mystica”

Cu prilejul apariției Sfintei Fecioare - Rosa Maria Mystica - de la 8 decembrie 1947, au avut loc două vindecări miraculoase.

Un copil de 5-6 ani, cu sechele grave în urma unei poliomelite, a fost adus de părinți la biserică. Atât de gravă era starea lui, încât nici în picioare nu putea sta. Mai era și o tânără de 26 de ani cu o tuberculoză avansată. În timpul apariției Preacuratei, amândoi au fost vindecați.

Fericit, copilul a mers pe balconul Catedralei, piața din jur era plină de lume. Din balcon, copilul, sărind într-o parte și alta, striga: „Am văzut-o pe Madona în Catedrală și ea mi-a zâmbit cu bunătate”.

Viețile celor doi vindecați au fost frumoase. Devenit tânăr, băiatul și-a întemeiat o familie, iar tânăra a devenit călugăriță, cu totul dăruită jertfei de ispășire pentru sufletele consacrate.

Un al treilea miracol a avut loc în oraș. O tânără bolnavă de mulți ani, cu mintea destul de tulburată, nu putea vorbi, nu putea comunica, a fost vindecată în timpul apariției în Catedrală a Sfintei Fecioare. O rudenie care o îngrijea s-a rugat Preacuratei: „O, scumpă Maică a Domnului, dacă cu adevărat apari în această clipă în Catedrală, vindec-o acum și pe această biată bolnavă”. În acel moment, bolnava a fost complet vindecată.

Vindecarea a fost recunoscută de medici, sugestia colectivă fiind exclusă. (va urma)

Colectivul redacțional

Director: prof. Otilia BĂLAȘ

Secretar de redacție: Pr. Olimpiu TODOREAN

Tehnoredactare computerizată: Pr. Olimpiu Todorean

Adresa: Redacția CALEA DESĂVÂRȘIRII
Str. Gen. Magheru, 3/5 - ORADEA -3700 (BH)